

Ukrayna sadece Ukrayna değil

Rusya'nın Ukrayna saldırısı üzerine bir çok değerlendirme yapıldı, yapılıyor. Tarihsel bağlardan, ekonomik çıkarlardan söz eden yorumlar çoğunlukta gözüküyor. Öne sürülen gerekçelerin çoğu doğru, ama Putin'in Ukrayna hamlesini ve bundan sonra deneyebileceklerinin ipucunu veren bir hususu da gözden kaçırmamak gerekiyor: Küresel güç savaşı.

Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında "tek kutuplu" hale gelen dünyada esas belirleyici güç ABD ve Avrupa'lı müttefikleri oldu. Bu güç, bütün bir dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmek için gerekli gördüğü adımları fazla bir sorunla karşılaşmadan hızla attı. Sovyetler'in mirasının büyük bir kısmını devralan Rusya, o dönemki güçsüzlüğü içinde esas olarak kendisini korumanın dışında pek bir cevap oluşturamadı.

Putin iktidara yükseldikten sonra kendisini yeniden toparlamaya başladığını hissettiği andan itibaren bugün yaşananların ipucunu oluşturan çıkışları ardı ardına gerçekleştirmeye başladı. Putin 2007 Münih konuşmasıyla başlayarak "tek kutuplu" dünyanın egemenleri tarafından kurulan ve "kualsız bir oyun" olan yeni uluslararası durumu kabul etmeyeceğini açıkça duyurdu. Bugün yaşananlar bu açıklamalarla uyum içerisinde. Rusya Kırım işgali ile ilan ettiği gibi dünyayı yönetmek için yapılan güç savaşına bir oyuncu olarak dahil oldu.

İşte bu nedenle Ukrayna sadece Ukrayna değil, global bir güç çatışmasının parçası; tıpkı Ortadoğu ve Suriye gibi. Ukrayna'da süren savaşın askeri özellikleri, Rus stratejisi, Nato

desteği vb. konular, uzmanlar tarafından değerlendirilebilir, ama silahların susup susmayacağına belirlenmesi küresel yaklaşımlara da bağlı olacak.

Rusya'nın Ukrayna gibi açıktan müdahale ettiği ve hiçbir biçimde geri durmayacağını davranışlarıyla gösterdiği Suriye İç Savaşı da bu bağlamda büyük önem taşıyor. Ukrayna cephesinde sakinleşme ve barışa doğru adım atılması halinde gözlerimizi Suriye'ye çevirmeli, hatta bunu şimdiden yapmalıyız.

Türkiye, bu küresel güç oyununda köşeye sıkışmış durumda. Açıktan batı ve NATO yanlısı bir tutum alması, Ortadoğu hesapları bakımından son derece olumsuz sonuçlar doğurabilir. Ukrayna'nın kendisi ise Türkiye açısından o kadar da hayati değil. Ukrayna'da ortaya çıkacak nihai sonuç ise çok daha önemli, ama bunun hiçbir biçimde Türkiye'ye yaramama ihtimali hayli yüksek. Batı ittifakı veya Rusya; hangisi kazanırsa kazansın Türkiye'nin kendisini sıkışık bir durum içinde bulması muhtemel.

İktidar bloğu bu süreci barış arabuluculuğuyla aşmaya çalışsa da olumsuzluktan kaçınabilmesi ne derece mümkün; bu, kocaman bir soru işareti. Üstelik sorun Türkiye'nin arabuluculuğuyla çözülemeyecek kadar önemli. Kaldı ki görüşmelerde yer alan ve saldırıya uğramış Ukrayna tek başına karar verebilecek bir konumda değil. Putin'in "Ukrayna'nın İstanbul görüşmelerinde verdikleri sözlerden vazgeçtiği" açıklamasını bir de bu gözle okumak gerekir.

Mor notlar/haberler

Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Kongresi

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Kolu tarafından düzenlenen VII. Kadın Hekimlik ve Kadın Sağlığı Kongresi 1-3 Nisan 2022 tarihleri arasında Diyarbakır'da gerçekleştirildi. Türkiye'nin dört bir yanından tabip odaları, emek-meslek örgütleri, demokratik kitle örgütleri ve uzmanlık derneklerinden yaklaşık 150 katılımcının katkısıyla yapılan kongrenin bu yılki teması "Ekolojik Kriz, Kadın ve Kadın Sağlığı" oldu. Kongre boyunca çeşitli atölye çalışmaları, paneller ve forumlar yapıldı. Yayınlanan sonuç bildirgesinde çok yönlü bir ekolojik kriz içinde bulunduğu belirtilerek kadın hekimlerin, gezegenin sahip olduğu doğal varlıkların sınırsız tüketimi, ormansızlaştırma, fosil yakıtların ölçsüz kullanımı sonucu yaşanan ekokırım karşı mücadelenin bir parçası olduğu dile getirildi. Ekolojik krizin, ataerkillik, kapitalizm ve ırkçılığın bir uzantısı olduğu saptaması yapılarak bu süreçte ekosistemin geri dönülmez biçimde tahrip edildiği; Covid-19 pandemisi dahil birçok sağlık sorununun ortaya çıktığı; kadınlar başta olmak üzere kırılgan grupların gündelik yaşamının derin biçimde etkilendiği anlatıldı. Bu yıkıma neden olan sistemin değiştirilmesi gerektiği ve başka bir yaşamı örmenin zorunlu hale geldiği vurgulandı.

Bu bağlamda "başka bir sağlık sistemi mümkün" denerek tıp eğitimi sürecinde ve sonrasında ekolojik düşünmenin içselleştirilmesi; toplumsal cinsiyet eşitliğine dayalı bir bakışın hayata geçirilmesi; ekolojik dengenin korunmasını ve koruyucu sağlık hizmetlerini önceleyen, eşitlikçi, katılımcı bir sağlık sisteminin kurulması için mücadele edileceği iletili. "Kadın hekimler olarak dünyanın umutlu ve sağlıklı geleceğini, insanın doğadan özgürleşmesi yerine, insanın doğayla birlikte özgürleşmesinde aramaktayız" denilerek sonuç bildirgesi yaşamı özgürleştiren, dönüştüren tüm kadınlara adandı. (Bildirgenin tamamı için: https://www.ttb.org.tr/userfiles/files/kadin_kongre_sonuc.pdf)

Pınar Gültekin davası

Muğla'da 2020 yılında Cemal Metin Avcı tarafından vahşice katledilen Pınar Gültekin davasının 11. duruşması 11 Nisan Pazartesi günü Muğla 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmaya katılmak üzere ülkenin her yanından gelen kadınlar, Muğla Sınırsızlık Meydanı'ndan adliye yürümek isterken polis müdahalesi ile karşılaştı. HDP Grup Başkanvekili Meral Danış Beştaş, HDP İzmir Milletvekili Serpil Kemalbay, İzmir'de katledilen Deniz Poyraz'ın annesi Fehime Poyraz'ın da yer aldığı duruşmaya Yeşil Sol Kadınlar da katılım sağladı. 2 yıldır bitirilemeyen yargılamada Pınar Gültekin'in özel yaşamı didik didik edildi, cinayetin suç ortakları tutuksuz yargılandı, sanık mahkemeye getirilmeyerek SEGBİS ile duruşmaya katıldı, davacı tarafın reddi hâkim talepleri kabul edilmedi, sanığın itirafı ortada iken yeni deliller sunulacağı söylenerek duruşma 16 Mayıs 2022 Pazartesi gününe ertelendi. Pınar Gültekin ve katledilen tüm kadınlar için adalet arayışımız sürecektir.

"Susma, haykır; translar vardır"

İzmir'de son zamanlarda translara yönelik saldırılar artış gösteriyor. Trans kadınlara yönelik bıçaklı saldırıların bir kısmı ölümlerle sonuçlanmıştı. Yaşadığı sokakta saldırıya uğrayan ve polisten yardım isteyen bir trans ise "sizi korumak benim görevim değil" cevabıyla karşılaştı. Trans kadınların yaşadığı 6 ev usulsüz ve hukuksuz biçimde mühürlenerek barınma hakları ellerinden alındı. 12 Nisan Salı günü İnsan Hakları Derneği İzmir Şube binasında düzenlenen basın toplantısı ile yaşadıkları sorunları duyuran trans kadın Elif Soylu, trans hayatlarının değerli olduğunu belirterek trans-fobik nefret saldırılarının önlenmesi, hukuksuz mühür-

lenen evlerin yeniden açılması, yaşam alanlarındaki polis ablukasının kalkması, baskıyla alınan bir ifadeye dayanarak tutuklanan İklim Delal Cemre Özen'in serbest bırakılması, transların temel insan hakları ve kent haklarına eşit erişiminin sağlanması taleplerini iletti. 13 Nisan Çarşamba günü de Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir basın açıklaması yapılarak translara yönelik saldırılar protesto edildi. İzmirli Yeşil Sol Kadınlar da eyleme katılım sağladı. Basın metni okunurken "Trans Cinayetleri Politik-tir", "Susma Haykır, Translar Vardır", "Barınma Hakkımız Engellenemez", "Nefrete İnat Yaşasın Hayat", "Velez ki Dönmeyiz, Alışın Her Yerdeyiz", "Eşit Değiliz, Eşitleneceğiz" sloganları atıldı. Açıklama sonrasında HDP İzmir Milletvekili Serpil Kemalbay söz aldı. 'Farklılıklarımızla bir arada, eşit koşullarda bir yaşam sürdürmek istiyoruz' diyen Kemalbay kolluk kuvvetlerinin translara yönelik şiddetinin kabul edilemez olduğunu söyleyerek dayanışma duygularını iletti.

Kadın cinayetlerini durduracağız!

12 yıl önce öldürülen kadınların yakınları ile birlikte kurulan "Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu Derneği"ne 13 Nisan itibariyle fesih davası açıldı. "Kadın haklarını savunma kisvesi altında aile mevhumunu yok sayarak aile yapısını parçaladığı" şeklinde soyut ve dayanaksız suçlamaların yapıldığı dilekçeler kabul edilerek "kanuna ve ahlaka aykırı faaliyet yürütme" suçlaması yöneltildi. Dernek, yıllardır şüpheli kadın ölümleri ve kadın cinayetleri ile ilgili çalışmalar yapıyor, düzenli olarak bu konuda veriler paylaşıyor, davaları takip ediyor, eşitlik ve özgürlük mücadelesi yürütüyor. Sosyal medyada paylaştıkları açıklamada bu saldırının yalnızca kendilerine değil tüm demokratik kamuoyuna yapılmış olduğunu belirten dernek üyeleri, kadın cinayetlerini durdurana dek yollarına devam edeceklerini belirterek tüm duyarlı kesimleri bu dava karşısındaki mücadeleyi sahiplenmeye çağırıyorlar.

Aysel Tuğluk

Sağlık durumu giderek kötüleşen Aysel Tuğluk, toplanan binlerce imzaya, çeşitli ülkelerden akademisyenler, sanatçılar ve aktivistlerin çağrılarına rağmen halen tahliye edilmiyor. Bu konuda kadın örgütlerinin çalışmaları aralıksız

devam ediyor. 5 Nisan Avukatlar Günü'nde bir kez daha barolara seslenildi ve tüm meslektaşları Aysel Tuğluk için harekete geçmeye çağırıldı. İstanbul Barosu'na da bir dilekçe verilerek Tuğluk'un durumu anlatıldı ve tahliyesi için gerekli çabanın ivedilikle gösterilmesi istendi. 6 Nisan Çarşamba günü avukat kadınlar, Kandıra Cezaevi'ne giderek Aysel Tuğluk'u ziyaret etti. İzmir'de kurulan ve bileşeni olduğumuz "Aysel Tuğluk ve Hasta Mahpuslara Özgürlük Platformu" her hafta farklı bir semtte basın açıklaması yaparak imza masası açmaya devam ediyor.

Deniz Poyraz davası

Deniz Poyraz davasının 3. duruşması 29 Nisan Cuma günü saat 09.00'da İzmir 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek. Katil Onur Gencer, can güvenliğinin sağlanamayacağı gerekçesiyle davanın Kayseri'ye taşınması için CİMER'e başvuru yapmış, ancak yasada aranan koşulların bulunmadığı belirtilerek reddedilmişti. İnsan haklarından, hukuktan, demokratik siyasetten yana olan herkesi bu davaya sahip çıkmaya çağırıyoruz. Bizler Yeşil Sol Parti üyeleri olarak önceki duruşmalarda yaptığımız gibi İzmir Adliyesi önünde bulunacak ve Deniz için adalet istemeye devam edeceğiz.

Ermeni Soykırımı'nın 107. yıldönümü

24 Nisan: Hepbirlikte anmamız gereken gün

“Türkiye’nin en sevdiği tarihlerden biri 23 Nisan ise en sevmediği de 24 Nisan olmalı. Birincisi Meclis’imize kavuştuğumuz ve geleceğimizi çocuklarımıza emanet ettiğimiz gün, diğeri ülkemizin dış âlemden karşılaştığı en büyük sorunun, ‘Ermeni Soykırımı’nın simgesel günü’.”

Hrant Dink, “24 Nisan Ermeni Soykırımı” için yazdığı bir yazısına bu cümlelerle başlamıştı. Evet, dile kolay, ama üzerinden her biri başka acılarla dolu tam 107 yıl geçti. Bu tarih, bir grup Ermeni aydınının zorla sürgüne gönderilerek sonradan “büyük acı”ya dönüşen bir dizi uygulamanın başlangıç tarihi olması açısından Ermeni Soykırımı için simgesel bir anlam ifade ediyor. Bu uygulamalarla Anadolu’da yaşayan Ermeni halkından geriye kalanların büyük çoğunluğu, yüzyıllardan beri yaşamlarını sürdürdükleri topraklardan ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bir trajedinin bütün günahını bir etnik kimliğin tamamına yüklemek elbette hiç doğru olmaz. Fakat tarih boyunca devletlerin ve devlet içinde, devlet adına hareket eden çeşitli grupların işledikleri suçlar, o devletin insanlık tarihi içindeki sicil kayıtları olarak tarihe geçer. Ta ki bu utanç sicili ile yüzleşilip adalet ilkeleri çerçevesinde yeni bir tutum inşa edilene kadar.

Türkiye toplumu ve devlet ne yazık ki şimdiye kadar yaşanmış hiçbir toplumsal travmayla yüzleşme refleksi geliştirebilmiş değil. Daha sonrasında yaşanan diğer birçoğu gibi 1915’te gerçekleştirilen Ermeni Katliamı’yla da yüzleşilemedi ve benzer bütün suçlar cezasız kaldı. Kuşkusuz sözünü ettiğimiz ceza-cezasızlık durumu, salt adli bir süreçten ibaret değil; bunun yanı sıra toplumsal adalet, farklılıklarla bir arada yaşama iradesi, halklar arasında adil bir eşitlik ve yerleşmiş bir demokrasi kültürünün de tesis edilmesini gerektiriyor. Aradan geçen süre içinde bırakın katliamla toplumsal yüzleşmenin gerçekleştirilmesini, toplumun en alt tabakasından en tepedeki yöneticilere kadar “Ermeni” adının hala bir hakaret sözü olarak kullanılması bile bu konuda ne yazık ki olumlu yönde herhangi bir yol kat edilemediğini gösteriyor.

Geçtiğimiz yüzyılın başında devletin içindeki karanlık ve si-

cili kirlili bazı odakların yönettiği bu süreçte kullanılan hamasi söylem, bugün de iç siyasetin egemen dili olarak karşımızda duruyor. Hep söylendiği gibi yüzleşilemeyen suçlar ve o suçlarla ortaya çıkan toplumsal travmalar, tarihin birçok yerinde biçim ve hedef değiştirerek birçok defa yine ve yeniden ortaya çıkarlar. Nitekim Türkiye’nin tarihinde gerçekleştirilen grup hedefli şiddet politikaları o günden beri sadece Ermenilerle sınırlı kalmamış, yüz yıllık tarih boyunca Rum, Süryani, Keldani, Kürt, Alevi ve Êzidi halklarını da hedef almıştır.

Muhtemeldir ki bu 24 Nisan’da da devletlû camia yine bağırarak bütün diğer sesleri bastırmaya, bunun için resmi-sivil her aracı kullanmaya ve hamasi milliyetçi söylemi büyütmeye devam edecek. Oysa tam tersine, toplumsal barışın tesisi ve adaletin sağlanabilmesi için her şeyden önce Ermeni Soykırımı’nı insani, hukuki ve toplumsal bir mesele olarak ele almak, adil bir şekilde bu sorunla yüzleşmek gerekmektedir. Bu konu, ülkedeki iç siyasi hesaplaşmalara ve dış siyasetteki politik muhasebeye malzeme edilecek bir mesele olmamalıdır. Bu tarihsel, toplumsal ve insani meselenin, devletler arası siyasette Türkiye ile yaşanan ilişkilerin ve politik konjonktürün bir sonucu olarak gündeme getirilmesi de sorunun çözümüne hiç bir katkı sağlamayacaktır. Unutmamak gerekir ki Ermeni Soykırımı, bu topraklarda yaşandı ve adalet de bu topraklarda sağlanmalıdır.

Geçtiğimiz yüz yıl boyunca tarihten hiçbir şey öğrenemediysek, hiç olmazsa bugüne kadar ısrarla tekrar edilen ve milliyetçi hezeyanlarla tarihsel gerçekler üzerinde bir sis perdesi oluşturmaya çalışan inkâr politikalarının hiçbir işe yaramadığını öğrenmiş olmamız gerekirdi. Inkâr politikaları öyle bir noktaya geldi ki yüz yıldan bu yana Ermeniler, bu topraklarda öldüklerini, Kürtler, Aleviler ve diğer halklar da bu topraklarda yaşadıklarını kanıtlamak zorunda bırakılıyorlar.

107’nci yıldönümünde bu toprakların kadim halklarından olan Ermenilere karşı gerçekleştirilen soykırımı, yaşanmış olan büyük felaketi ve insanlık trajedisini yüreğimizde hissediyor, insanın yüreğine iyi gelen Hrant Dink’in bir temennisini buradan paylaşmak istiyoruz: **“23 Nisan’ı birlikte kutladığımız gibi 24 Nisan’ı da birlikte andığımız gün, bu sorun ‘sorun’ olmaktan çıkacaktır”.**

Çernobil'i unutmadık

Hüseyin Çağlar (*)

*Acayipleşti havalar,
bir güneş, bir yağmur, bir kar.
Atom bombası denemelerinden diyorlar.
Stronsium 90 yağdırmış
ota, süte, ete,
umuda, hürriyete,
kapısını çaldığımız büyük hasrete.
Kendi kendimizle yarışmadayız, güliüm.
Ya ölü yıldızlara hayatı götüreceğiz,
ya dünyamıza incek ölüm.*

Böyle yazmıştı Nazım Usta 1958 yılında atom bombası denemeleri ile ilgili.

İkinci Dünya Savaşı'nda Japonya'nın Hiroşima ve Nagazaki kentlerine atılan atom bombalarının etkisinden kurtulamayan insanlık 26 Nisan 1986'da bir kez daha nükleer tehlikeyle karşı karşıya kaldı. Bundan tam 36 yıl önce, 26 Nisan 1986'da Ukrayna'nın Pripyat şehri, insanlık tarihinin en korkunç felaketlerinden birine sahne oldu.

Çernobil Nükleer Santrali'nde yaşanan patlama sonucu çevreye Hiroşima'ya atılan atom bombasının 50 katına eşit miktarda radyasyon yayıldı. 200 bin kilometrekarelik bir alan radyasyonun etkisi altında kaldı. Radyoaktif madde yüklü bulutlar, Türkiye dahil Avrupa'da birçok ülkeyi etkiledi.

Patlama ilk anda santralde görevli 31 kişinin yaşamını yitirmesine neden oldu. Ancak kazanın asıl yıkıcı etkisi daha sonra ortaya çıktı. Yaklaşık 8,4 milyon kişinin radyasyona maruz kaldığı ileri sürülürken kimi araştırmalara göre 200 bin kişinin doğrudan ya da dolaylı olarak ölümüne neden oldu. Yüz binlerce çocuk sakat doğdu, kanser vakalarında ciddi artış oldu. Yine patlamanın ardından santralin yakınlarındaki tüm ağaçlar ve hayvanlar yok oldu. Patlamadan bu yana yaklaşık 4 bin kilometrelik bir alan terk edilmiş durumda. Santralin yakınlarındaki Pripyat kenti ise "hayalet şehre" dönüştü.

Çernobil faciasının ardından yayımlanan 5 bin civarındaki tıbbi araştırmada kazadan sonra bölgedeki kanser oranının 20 kat, sakat bebek doğumlarının 2,5 kat, tüberküloz hastalığına yakalananların sıklığının ise 10 kat arttığı belirtiliyor. Bu felaketin etkisi kuşaktan kuşağa katlanarak devam ediyor. Kanserli yakalananlar, hastane kapılarında geçen ömürler, sakat kalmış çocuklar, kül altında kalan bir yaşam. İşte Çernobil'in 36 yıllık kısa özeti.

Çernobil faciasının Türkiye'ye etkileri ise hiç araştırılmadı. Türkiye Atom Enerjisi Kurumu, panik yaratabilir gerekçeyle radyasyon ölçüm sonuçlarını açıklamadı. Başka ülkeler, radyasyona karşı önlem alarak o yılki ürünleri güvenli bir biçimde imha ederken Türkiye, radyoaktivitenin bulaştığı başta çay olmak üzere ürünlerin hepsini piyasaya sürdü. Türk Tabipleri Birliği, özellikle Karadeniz Bölgesi'nin radyasyondan etkilendiğine, bölgedeki kanser vakalarının arttığına dikkat

çekmiş olmasına rağmen hiçbir çalışma yapılmadığı gibi Çernobil faciasının etkileri konusunda kamuoyunu bilgilendirme sorumluluğu taşıyan yönetenler, bunun gereğini yerine getirmedi.

Türkiye'de facianın etkileri konusunda bilgi isteyen halka "azıcık radyasyon iyi gelir"den öte bir bilgi verilmedi. Dönemin Sanayi ve Ticaret Bakanı Cahit Aral, çayda radyasyon olmadığını ispatlamak için "dinine, imanına inanan radyasyon var demez" diyerek kameraların karşısında çay içti. Bu açıklamadan 6 ay sonra Aral, çayda radyasyonun varlığını kabul etmek durumunda kalsa da radyasyonun zararsız olduğu iddiası devam etti. Dönemin Başbakanı Turgut Özal, "radyoaktif çay daha lezzetlidir"; Cumhurbaşkanı Kenan Evren de "azıcık radyasyon kemiklere yararlıdır" diyerek halka yalan söylemekten geri durmadılar.

Dünya, Çernobil Nükleer Santrali'nde yaşanan patlamanın etkilerini tartışmaya devam ederken bu defa 11 Mart 2011 tarihinde Japonya'nın Fukuşima şehrinde deprem ve depreme bağlı tsunami nedeniyle nükleer santral su aldı ve reaktörleri çöktü. Bu yıkımın sebebi ise tasarımda böylesi büyük bir felaketin öngörülememiş olmasıydı. 18 bin kişinin yaşamını yitirdiği, 150 bin kişinin tahliye edildiği Fukuşima felaketinden de anlaşılabilirceği gibi doğanın insan tahayyülünün üstünde ve tahmin edilemez oluşu, tesislerin tasarım kriterlerinin yetersiz kalması ve acil eylem planına baz alınan senaryoların afet sırasında işlevsizleşmesi sonucunu getirdi.

Japonya'nın o dönemin başbakanı Naoto Kan nükleer kazayla ilgili soruları yanıtlarken, sorunu iş iştenden geçtikten sonra fark ettiğini belirterek "11 Mart 2011 tarihine kadar Çernobil'deki

Halkların Glasgow Anlaşması hareketi, daha önce açıkladığı takvime göre tüm Avrupa'da özellikle bulundukları alanın ekolojik dengesini tehdit eden santral ve işletmelerin olduğu yerlerin durak olarak belirleneceği kervan faaliyeti düzenlenmesi çağrısında bulundu. Bu çağrı doğrultusunda İklim Adaleti Koalisyonu aktivistleri, özellikle kömürlü termik santrallerin yer aldığı illeri kapsayan bir rota çizdi. 8-9 ve 16-17 Nisan'da rotada yer alan iller ziyaret edildi, yerel aktivistlerle birlikte bölgeyi tehdit eden tesisler önünde basın açıklamaları ve etkinlikler düzenlendi. İlk durak Akbelen'di.

Milas Kent Konseyi, bir gecede çıkarılan yönetmelikle zeytinliklerin talana açılmasını protesto etmek amacıyla 17 Nisan'da miting düzenledi. Mitinge bölgede yer alan kömüre, madene karşı hayatı savunanlar da yoğun ilgi gösterdi.

gibi bir nükleer kazanın Japonya'da olabileceğini hiç tahmin etmezdim, zira Japon teknolojisinin düzeyi oldukça yüksekti. Hatta ben diğer (yabancı) devlet ve hükümet başkanlarına Japon nükleer santrallerini tavsiye ediyordum. Çocuklarımız, torunlarımız ve tüm insanlığın geleceği açısından nükleer enerjiden vazgeçmek bir zarurettir" diyordu. Çernobil ve Fukushima'da yaşanan felaketler, nükleere karşı olanların haklılığını bir kez daha ortaya koydu. Yaşananlar da göstermektedir ki nükleer santrallerde meydana gelebilecek kazaların sonuçları hem doğa hem de insanlık için çok daha yıkıcı olmaktadır.

Bütün bu yaşananlara rağmen AKP Hükümeti, kamu yararına ve hukuka aykırı yöntemlerle nükleer santral yapma inadını sürdürüyor. Mersin Akkuyu Nükleer Santrali'nin inşaatı hukuken geçerli bir ÇED raporu olmaksızın, ihale ve hukuk süreçleri baypas edilerek devletler arası anlaşmayla devam ettiriliyor. İnşaatının durdurulması için açılan davada verilen ret kararının bozulması için Danıştay'da temyize gidildi.

2013 yılında Japonya ve Türkiye hükümetlerinin imzaladığı iş birliği anlaşmasıyla Sinop İnceburun mevkiinde yapılması planlanan nükleer güç santrali için (Japon hükümetinin tek tarafı olarak antlaşmadan çekilmesine rağmen) 11 Eylül 2020 tarihinde Çevre, Şehircilik ve İklim Değişikliği Bakanlığı tarafından ÇED olumlu kararı verilmişti. ÇED raporuna karşı açılan davanın karar duruşması 28-29 Mart'ta Samsun'da yapıldı. Ekoloji örgütlerince ÇED olumlu kararının iptali talebine ilişkin detaylı gerekçeler mahkeme heyetine sunulmasına rağmen itiraz reddedildi.

Türkiye'nin nükleer santral kurulumuyla dışa bağımlılığın azaltılacağını ileri sürmek açıkça bir yalandır. Bugün ülkemizde yaşanan sıkıntının nedeni de nükleer santral kurulmaması değil, enerjinin verimli kullanılmaması, enerji üretiminin ve dağıtımının özelleştirilmesi, enerji hizmetinin sermayenin rant alanı haline dönüştürülmesidir.

Nükleer santral yatırımları iddia edildiğinin aksine pahalı yatırımlardır ve enerji üretiminde kullanılan uranyum kaynakları sınırlıdır. Yine nükleer santraller çok tehlikeli atıklar oluşturur ve bu atıkların depolanması sorunludur. Atıkların toprağa,

suya ve havaya temas etmeyecek biçimde, güvenli bir şekilde depolanması gerekir. Depolanma derken Gaziemir'deki eski kurşun fabrikasını hatırlayalım. Nükleer santralimiz yok, ama radyoaktif atıklarımız var ve nasıl "depolandığı"nı İzmirli olarak yakından biliyoruz.

Gaziemir'de toprak altında gömülü bulunan radyoaktif atıkların nasıl temizleneceği konusunda kamuoyuna hiçbir açıklama yapmayan ve çözüm üretemeyen bir ülkede, olası nükleer santrallerde gerçekleşebilecek sızıntı veya kazalar karşısında neler yaşanabileceğini sanırım hiçbirimiz görmek istemeyiz.

Nükleer santral macerasından bir an önce vazgeçilmeli, doğayla uyumlu yenilenebilir enerji kaynaklarına yönelmeli ve özelleştirme uygulamalarına derhal son verilmelidir. Ülkeyi yeni facialara sürüklemeye ve nükleer çöplük haline dönüştürmeye kimsenin hakkı yoktur. Elektrik üretmenin onlarca farklı yolu varken bu kadar büyük bir riske girmek gereksizdir.

Geleceğimiz için acilen Akkuyu Nükleer Santrali inşaatı durdurulmalı, Sinop projesi de iptal edilmelidir.

Çernobil'i unutmayın, unutturmayın.

(*) Yeşil Sol Parti İzmir Eşsözcüsü

Parti Meclisimiz toplandı

Parti Meclisimiz 2 Nisan pazar günü İstanbul il binamızda toplandı. Toplantıya PM üyelerimizin bir kısmı çevrimiçi katıldı.

Toplantının faaliyet bilgilendirme bölümünde söz alan eşsözcümüz İbrahim Akin, MYK üyemiz Çiğdem Özbaş'la birlikte mart ayında Berlin'de katıldıkları Demokrasi İttifakı Belin Konferansı ve Alman Yeşiller Partisi ve kendi üyelerimizle birlikte düzenlediğimiz toplantılar hakkında bilgilendirmede bulundu. Bu kısımda çalışma gruplarımız ve meclislerimiz geçtiğimiz dönemki faaliyetleri hakkında raporlarını sundu.

Toplantının ikinci kısmında siyasi durum değerlendirmesi yapıldı. Bu bölümde söz alan PM üyelerimiz Rusya'nın Ukrayna'yı işgalinin doğası ve yansımaları, güçlü bir katılımı gerçekleştirilen bu seneki Newroz kutlamalarının anlamı, Demokrasi İttifakı'nın yerel ayaklarının oluşturulması ve HDP'nin kapatılma davası üzerine görüşlerini sundu.

Toplantının partimizin örgütlenme durumunun ele alındığı kısmında 42 ilde tüm örgütlenme faaliyetinin tamamlanarak seçime girme yeterliliğine sahip olduğumuz bilgisi aktarıldı. Zonguldak ve Samsun'da da mayıs ayı sonuna kadar ilçe kongrelerimizin tamamlanması için çalışmaların devam ettiği belirtildi. Demokrasi İttifakı'nın yerel ayaklarının inşa edilmesinin partimizin yerel örgütlerinin kurulması/güçlendirilmesi ile eşzamanlı ilerletilmesinin önemi vurgulandı. Bunun için başlatılan yerel ittifak toplantılarının örgütlü olduğumuz tüm illerde yapılması kararlaştırıldı.

PM toplantısında son olarak geçtiğimiz aylarda partimizin emekçilerinden Saffet Uygur'un hepimizi yasa boğan vefatı nedeniyle boşalan arabuluculuk görevi için oylama yapıldı. İstanbul üyemiz Türkan Uzun oybirliği ile bu göreve seçildi. Kendisine başarılar diliyoruz.